

Angelsko omizje.

11. Moč angelske hrane.

Koliko moč daje nebeška hrana gorečim udeležencem pri angelskem omizju, vam kaže ta-le zgled.

Pred nekaj leti se je na Francoskem pobožen deček, po imenu Pavlin, prav skrbno pripravil za prvo sveto obhajilo. Občina (Saint Corneille), ker je živel, je bila v dušnem cziru zelo zanemarjena in izprijena. Četrto, šesto in sedmo zapoved božjo so z nogami teptali in za cerkvene zapovedi se niso zmenili. To je v srce bolelo pobožnega dečka. Na dan prvega svetega obhajila, ki ga je opravil z angelsko pobožnostjo, je sklenil z nekaterimi prijatelji neko sveto zvezo. Obljubili so drug drugemu, da bodo točno opravljali svoje molitve, skrbno se izogibali vseh grešnih priložnosti, od časa do časa obiskavali svoje dušne pastirje in vzpodbujali drug drugega, večkrat prejemale svete zakramente ter zvesto izpolnjevali božje in cerkvene zapovedi. V petih letih je štel to društvo pobožnih mladeničev že trideset članov. Zvesto so vsi izpolnjevali, kar so bili obljubili. Njihov zgled je vplival čudovito. Čez malo let je imela ta občina že trideset dobrih krščanskih obitelji in dvajset let po Pavlinovem prvem svetem obhajilu je bila izpreobrnjena vsa občina — pravi vzor krščanske srenje.

Povest o najdeni uri.

I.

Vroč, poleten dan je bil. Pekoče solnce je žgalo trudnemu poljedelcu v znojno obličje in trdi grudi v ovenelo zelenje. V tistem poletnem času je bilo, ko kmečki ljudje največ pretrpijo v neznosni vročini na svojih poljih in travnikih. Jarki in mlake

so se sušile, in njihovo gosto blato je zasmradilo vso okolico. Žabe so žalostno regljale na večer, ko je mrak legel na od solnca segreto zemljo. Ljudje so tožili, kaj bo, ako se jih Bog ne usmili in jim ne pošlje prepotrebnega dežja.

In tistega soparnega poletnega dne sta čemela na vrtu Šinkovčeve hiše domači Mihec in njegov tovariš, sosedov, to se pravi Boštjanov Jakec. Vesela sta bila svojih mladih, brezskrbnih dni in igrala sta se različne igre. Zdaj to, zdaj ono, kakor jima je katera prišla na misel.

Lepo je bilo namreč na Šinkovčevem vrtu. Sredi vrta je visel poševno s svojim starim deblom okroglec in se ponašal z zelenimi jabolki v najlepšem razvoju. Nedaleč strani pa sta ga stražili dve dvojčki — setnišči. Tudi te dve sta bili polni lepega sadja. In močan, ne ravno visok plot je ločil vrt od mimo-držeče poti. Tam pod okroglecem sta imela svoje veselje Mihec in Jakec.

»Ti, Mihec, veš kaj? Tukajle pod vašim okroglecem se najde vsakovrstna reč; poglej, kaj mi je prišlo v roke,« izpregovori Boštjanov Jakec in ponudi Mihcu male, štirioglate, lesene ploščice, s kakršnimi sta imela navado delati hišo. Take ploščice so dajali vaškim fantičem in deklicam za igrače Hrastov oče, ki so bili mizar. Niso bile sicer tako umetno narejene in uglajene, kakor jih vidite na sliki, ker s takimi se morejo ponašati le gosposki otroci. Na deželi se zadovoljijo otroci s preprosto igračo.

»Čudno, da si jih našel ravno tu pod okroglecem,« se začudi Mihec.

»Kaj čudno! Nič čudno! Glej, kopal sem s tole krevljo, pa so se mi kar naenkrat pokazale iz zemlje.«

»Ampak veš, ti Jakec, meni se to zdi čudno, kako so prišle semle. Poglej jih: čisto nove so, kot bi jih bili Hrastov oče ravnokar odžagali in dali nam otrokom.«

»E, beži kaj! V zemlji ostane vse lepo in sveže. Ne veš tega, Mihec,« meni Boštjanov. »Kdove, kdaj si se že ti igral z njimi, potlej si jih pa zakopal tukajle noter, da bi jih nihče ne dobil. E, si navihan ptiček, ti Mihec! Meni si jih morda hotel skriti?!

Mihec malo pomisli, če bi utegnilo biti na tem kaj resnice. Pa čimbolj je premišljeval, tembolj jasno se je zavedal, da tega ni storil nikoli. A — morda je pozabil? — No, to je mogoče, in zato odvrne svojemu tovarišu: »Morda že, pa se ne spominjam.«

Par trenutkov vlada molk. Tišino prekine Jakec z besedami:

»Veš kaj, Šinkovčev, jaz pa tako pravim: Kjer se najdejo takele deščice, tam se najde še kaj drugega, kaj lepšega — —«

»Beži, beži, kaj naj bi se našlo. Saj tudi tele deščice, kdoscive odkod so prišle. Same od nikoder. Morda nama jih je kdo nalašč nastavil, da bi nama s tem napravil veselje. Postaviva iz njih hišo, lepo in visoko, kot jo znava in kot sva jo že velikokrat postavila.«

»Za to bova imela še čas. A sedaj kopljiva globlje! Videl boš, da bova še kaj našla na tem kraju. Stavim, da se bo tukajle našla ura. To je takšen kraj, kjer se rado kaj najde.«

»Pojdi, pojdi, Jakec, solit se s takimi čenčami. Ura — in pod našim okroglecem. Ta je bosa.«

»Bosa gori, bosa doli. Pravim in pravim, da se bo tu v zemlji našla ura. Boš pa videl potlej, če ne bo res.« — In Jakec revskne parkrat z grebljo v zemljo. Ko revskne tretjikrat, se kar zablešči ura, lepa in svetlikajoča. Mihec osupne, ko mu jo pomoli Jakec s pristavkom: »Ti mi nisi verjel, jaz pa sem vedel, da mora biti... In bilo je, kot vidiš.«

»Ta ura je našega očeta. Seveda je! Včeraj so jo pogrešili, in zvečer so mene izpraševali, če sem jo kje videl. Lej, sedaj je pa tu. In kako je sem prišla? — Jakec, povej...«

»O, jaz je do danes nisem še nikoli videl, te ure,« se hiti opravičevati Jakec, vtikajoč se med Mihčeve besede.

»I, pa vendar. Kdo pa ti je povedal, da je ura zakopana pod našim okroglecem? Kar tako nisi mogel vedeti.«

»I no, zdelo se mi je; pa, pa, no seve, potlej sva jo pa našla.«

Jakec je prihajal v vedno večjo zadrego. Že je imel na jeziku, da bi povedal Mihcu resnico in ga nagovoril, naj prosi zanj pri svojih starših. Toda tega ni storil. Mihcu pa se je vse to zdelo tako nenavadno, nevsakdanje. Že je imel razlago na jeziku, pa jo je zamolčal, ker ni maral žaliti Jakca.

»Hm. Ampak oče so meni pravili, da jim je tudi verižica izgnila z uro. Oboje skupaj. Jaz pravim: Kjer je ura, mora biti tudi verižica. Kdor je

ukradel, je ukradel vse skupaj, in gotovo tudi vse skupaj skril.«

»Pa jaz je nisem ukradel, veš, Mihec,« se izgovarja jecljaje Jakec. »Ampak to ti pa rečem, da zastonj iščeva tu verižice. Ne bo je. Vem, da je ne bo. Tako pravim, da bo verižica najbrže tam gori na bregu za tisto veliko Kajžarjevo skalo. Tamkaj se marsikaj najde. Ne rečem dvakrat, da ni verižica skrita pod tisto skalo. Pojdiva le pogledat, in videl boš, da imam jaz prav. Kaj bi tega ne vedel! Kajžarjevemu Tonetu je izginil onidan klobuk. Zastonj ga je iskal po vseh koncih in krajih. In šele predvčerajšnjim, ko sva se na bregu igrala, sva ga našla po naključju gori pod Kajžarjevo skalo. Vesel je bil Tone najdenega klobuka, in vesel boš tudi ti najdene urine verižice. Le hiti za mano!«

»Povem ti, Jakec, da se meni zdi nespametno, verižico iskati kje drugje, kakor tam, kjer je bila ura. Kjer je en čevelj, je navadno še tudi drugi. Čemu bi hodila gori na breg, ko je pa verižica tu v zemlji. Le koplji še malo, pa boš videl.«

Nerad je sicer kopal Jakec, ker je dobro vedel, da verižice ni tam. Vendar je to storil radi lepšega. Ko pa verižice le ni bilo, se je i Mihec sprijaznil z mislijo, da bi utegnila res biti verižica pod Kajžarjevo skalo. Urnih korakov jo pobrišeta z Jakcem tja gor proti Kajžarjevim. Tam skoči Boštjanov Jakec za skalo, seže z roko podnjo, in v tem hipu se zasveti v njegovi roki urina verižica. Takoj jo spozna Šinkovčev Mihec, da je njegovega očeta.

Tiho, brez besede korakata z brega. Ko pa koračita že proti Šinkovčevi hiši, reče Jakec:

»Le povej očetu, na kako čuden način sva našla vse to... In reci, da jaz nisem nič ukradel. Še sanjalo se mi ni o tem. Pa Bog ne daj, da bi kaj zinil komu drugemu, kako sva našla uro in verižico. Utegnil bi drugi pot kdo drugi izvohati in najti, midva bi se pa obrisala pod nosom. To pa še zmerom pravim, da je pod vašim okroglecem na vrtu tak kraj kot pod Kajžarjevo skalo. In v takih krajih se rado kaj najde.«

Pa je odšel Jakec zamišljen in s povešeno glavo domov in stopil v domačo hišo. Globoko v njegovi duši je ležalo nekaj bridkega. Srce mu je bilo težko kot kanton ob vogalu obcestne hiše. Jakčeve misli so bile polne grenkih skrbi. V njegovi duši se je redil greh...

II.

To je bilo govorjenja tisti večer v Šinkovčevi hiši. Oče so bili sicer veseli najdene ure z verižico, a so hoteli tudi natančnih pojasnil od Mihca.

»Ali te nisem vprašal oni dan, če si kaj videl mojo uro na mizi? Rekel si, da ne. Ti, Mihec, le glej, če si se zlagal. Precej mi povej, kje si danes dobil uro in kako. Če ne, bo péla tale...«

In zašibila se je pred Mihcem leskovka v očetovi desnici, kakor je bila vitka in dolga. Zašibila so se tudi Mihčeva kolena, in debele solze so mu stopile v oči.

»Oče, potrpite, da vam povem. Nisem je jaz skrnil in ne videl.«

»Počakaj no, Janez! Prej ga nikari ne tepi, da ti pove. Menda vendar nisva vzgojila Mihca v tatu,« so posegli vmes mati in prosili za Mihca. Oče so se dali utolažiti in so odložili leskovko, katero so že namerili čez Mihčeve hlače.

Mihec jokaje pove, kako sta se igrala na vrtu pod okroglecem z Boštjanovim Jakcem, in kako se je našla ura. Pové vse natanko očetu in materi; pové, kako čudno se je našla verižica pod Kajžarjevo skalo. Pa tudi teža ne zamolči, da mu je sosedov Jakec naročil, naj nikomur ne pové, kje se najlažje najdejo take reči.

Ko čujejo oče vso zgodbo, spravijo leskovko gor nad vrata in pobožajo Mihca z obema rokama po licih. Pristopijo tudi mati, Mihcu obrišejo s predpasnikom solzna lica in rekó: »Nič nikar ne jokaj, Mihec! Ata bi se bili kmalu prenačlili. Sedaj je vse dobro, posušene naj bodo tudi tvoje solze! Enkrat za vselej pa ti povem, da mi nimaš hoditi več z Boštjanovim. Vseh muh je poln ta fant in še

krade povrhu. Bog ne daj, da bi imel ti še kaj opravi-
viti z njim. Za tatvino naj ga le doma kaznujejo starši,
mi ga ne bomo tepli. Če ne bo sedaj kaznovan,
kakor zasluži, zna iz njeга postati še kdovekaj.
Čudno, da je ta Boštjanov Jakec tak. Saj sta oče in
mati počtena in dobra. A kaj se hoče? — Bi se že
poboljšal, če bi dobil o pravem času kazen.»

Očetu je bilo hudo, da so tako ostro prijeli
nedolžnega Mihca. Vzamejo v roke klobuk in sto-
pijo iz hiše v hlev, pogledat k živini, če je vse v redu.
Mater in Mihca pa so pustili v miru. Še dolgo sta
se pogovarjala mati in Mihec, in mnogo lepih naukov
za življenje je čul mladi Mihec iz materinih ust.

III.

Mihcu niti ni bilo treba praviti otrokom,
kako sta našla z Boštjanovim Jakcem uro. Komaj
je stopil vun iz hiše na prosto, aló, že so ga izpraše-
vali šolarji vsekrižem, sta li res z Boštjanovim našla
uro. Jakec jim je bil namreč že sam pripovedoval
to zgodbo, ker ga je pekla vest in ni mogel molčati.
Proti vsakemu se je izgovarjal, da je ni ukradel on
Šinkovčevemu očetu, ampak da je Kajžarjeva skala
in na vrtu pod Šinkovčevim okroglecem tak kraj,
kjer se rade najdejo razne reči — — —. No, in ker
Jakec sam ni molčal, zakaj bi bil tiho Mihec? Zbrali
so se otroci pod Šinkovčevo hruško, ki je stala na
tistem mestu že leta in leta in dajala okolici blago-
dejno senco. Tam so posedli otroci po travi, mali
in večji dečki, in so poslušali Mihca, ki jim je tako
živo pripovedoval zanimivo in resnično povest o
najdeni uri. Vsi so poslušali napeto, pozorno in
skoro sopsti si niso upali. Nad njimi je vel poleten
vetrič in majal košate veje stare hruške. Odmoroma
so padale z vej zelene, nedozorele hruške, drugače
pa je bilo vse mirno in tiho. Potem so se razšli
fantiči vsak na svoj dom. Nekateri, zlasti manjši, so
razmišljali o čudnih krajih, kjer se lahko marsikaj
najde; drugi, povečini starejši, pa so rekli, da je
Boštjanov Jakec odsile prebrisan in da ga ni nič
prida. (Konec prihodnjič.)